

HET VERLANGEN

DOOR PETER VAN STEEN

DERDE HOOFDSTUK

I

Dr Van Leeuwen had zich, in den loop van den tijd, een zekere bedrevenheid verworven in het omzeilen van moeilijke oogenblikken en het overspringen van inzinkingen die onder hem gaapten als smalle afgronden. Hij was dan vaak naar de badkamer gevluht, had ijskoude douches genomen, kamergymnastiek gedaan, wandelingen gemaakt op stormachtige avonden. Het hielp wel. Daarna was een tijdperk gekomen van verwoede studie. Na uren van inspanning kwam voldoening over hem. Toch wist hij hoe voos dat gevoel was. Dan rookte hij, veel, hartstochtelijk, stak haastig de nieuwe sigaret aan met het brandende peukje van de vorige. Na het bezoek van Freek was het hem echter te machtig geworden. Het was als een zachte, knagende pijn, een zoet, verlokkelijk schrijnen, een wijd, bijna vormloos verlangen. Hij wist, dat alles nu in een gevaarlijk stadium kwam. Het dwalen in de stad begon weer. Hij was het zich toch niet bewust. Alles verliep zoo vanzelfsprekend. Toen hij den volgenden dag uit school kwam, zong het in hem. Hij wandelde vlug naar huis, vond er de thee klaar. Blij, gulzig, dronk hij eenige koppen. Daarna kamde hij voor den spiegel zijn haar, verschikte wat aan zijn das, keurde zijn uiterlijk, met voldoening. Bij het verlaten van zijn woning nam hij den wandelstok mee, flaneerde even later, sigarettengeur achter zich aanwaaiend, door de straten. Zachtjes neuriend of fluitend begon hij één van zijn schijnbaar doellooze zwerfwandelingen. Hij zoog uit volle kracht het leven in. Hij liet zich meenemen in den menschenstroom, glimlachte van tijd tot tijd, groette een enkele keer een bekende. De Vijzelstraat doolopend kwam hij op de Munt. Als alle vorige keeren. Hij bleef er staan, leunde een beetje scheef op zijn wandelstok en keek naar het verkeer. Hij deinde er als het ware op mee, zoodat het rythme zijn lichaam doortrok en hij er zich in opgenomen voelde. Eenige minuten later stak hij over, ging de Kalverstraat in. Dat was het hoogtepunt. Veel was hier te zien, zoodat hij onwillekeurig de oogen wijder opende. Plotseling stond hij voor een winkeletalage, keek met nietsziende oogen naar de uitgestalde voorwerpen. En toen gebeurde het. Een dame kwam naast hem staan, trachtte een gesprek met hem te beginnen. Eerst een gewoon, luchtig praatje, een onschuldige inleiding over de artikelen in de uitstalkast. Op zijn koelheid volgde van de andere zijde een voelbare toenadering, raakte zij zijn arm of, per ongeluk, zijn been aan, kwam zij met andere voorstellen, die hij al gevoeld had achter het praatje over het weer of de eau de Cologne. Hij zweeg stug, bleef staan. Het leek een verfijnde uitnoodiging. Dichter trachtte zij zich naast hem te dringen. Plotseling zei hij het: „Ga weg, voor den donder.” Zij, verschrikt eerst, schoof wat weg, begon dan smalend te glimlachen. „Nou. . . .” Dan keek hij haar aan, tilde zijn wandelstok even van den grond. Zij verdween, een beetje weifelend, bleek kramplachend. Het was voorbij. Van Leeuwen wischte zich het zweet van het voorhoofd, voelde zich moe en teleurgesteld. Hij liep door, maar zijn gevoel van geluk was gebroken.